

DADZIS

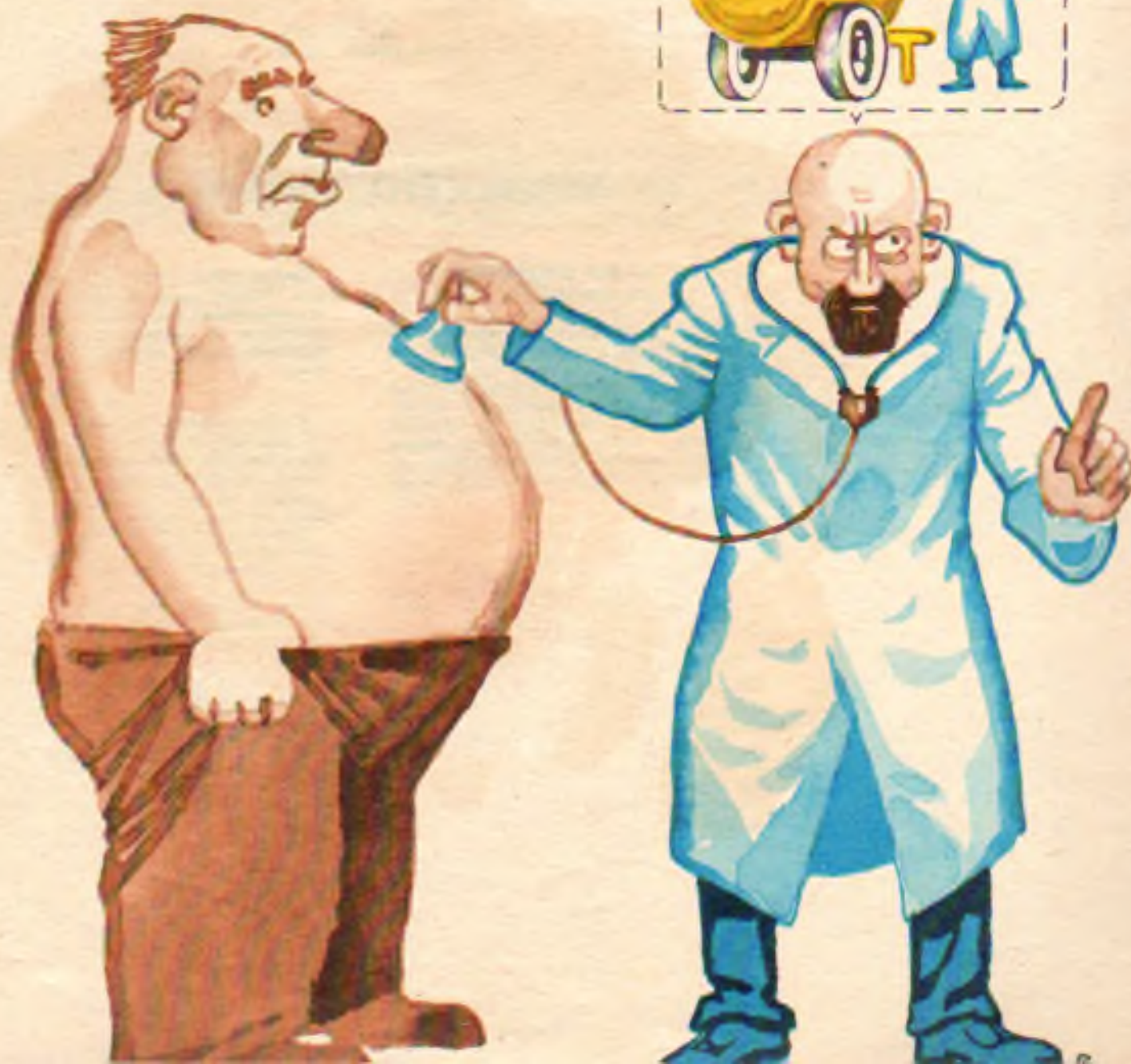
1981

11

SATĪRAS
UN HUMORA
ŽURNĀLS.
IZNĀK
KOPĀ
1987. GADA
DIVAS REIZES
MĒNEŠT

© LKP CK izdevniecība.
«Dadzis», 1981.

Nr

«DADZĪT»!

Cēsu—Limbažu ceļa malā stāv 19. gs. arhitektūras piemineklis — Auciema krogs. Sis ēkas jumts vēl nesen bija pagalam sabrucis, tādēļ kolhoza «Uzvara» būvbrigāde jumta klājumu nomainīja. Bet nu, «Dadzīt», sākās isti malēniski joki. Līdz ko jumts bija noklāts ar šiferi, tā šie sāka remontēt visus trīs kroga dūmeņus. Kur no remontējamā dūmeņa kriegelis krit, tur plānā šifera plāksne pušu! Turklāt remontētāji laikam ir aizmirsuši, ka skursteņus kādreiz vajadzēs arī tīrīt, jo nav ierīkojuši nevienu lūku, pa kuru dūmvadu tīrītājam nokļūt uz jumta.

Kā tu, «Dadzīt», domā — vai kolhoza «Uzvara» valdes vīri vēl atceras veco teicienu par kreiso roku — šajā gadījumā kolhoza ugunsdzēsēju priekšnieku, kas nezina, ko dara labā roka — būvdarbu vadītājs?

A. OZOLINS,
Cēsu rajonā

LABDIEN, «DADZĪT»!

Gribu Tevi traucēt, jo man ir ļoti sasāpējusi sirds. Šā gada 28. aprīlī es ar piecus gadus veco dēlu biju Rīgā uz konsultāciju bērnu poliklinikā. Tā kā mūsu dakteris pieņēma no plkst. 14, mums nebija iespējas agrāk aizbraukt mājās. Tāpēc sleidzāmies uz autobusu, kas atiet plkst. 16.50 (numuru neatceros) un brauc pa maršrutu Rīga—Baltinava caur Viļaku.

Kasē biļetes vairs nevarēja iegādāties. Kasīere Pavlova, kas strādāja 8. kasē, ieteica griezties pie autobusa šoferā: «Ar bērnu jau noteikti paņems.»

Tā arī, kad pienāca laiks, mēs ar labu prātu gājām uz autobusu, bet...

Autobusā sakāpa pasažieri ar biļetēm. Un tad mēs, tā leiki, bezbiļetnieki. Pirms mums uzņēma divas sievietes, kurām tika pārdotas biļetes. Ari mēs ar dēlu iekāpām un bijām ar mieru tāpat kā tās pasažieres pastāvēt kājās, kamēr atbrivosies kāda vieta, lai ātrāk nokļūtu mājās. Laiks bija drēgns, lietains, bērns nosalis, slapjām kājām. Bet autobusa šoferis mūs izsēdināja no autobusa, teikdams: «Kāpiet ārā, vienalga es jums biļeti nepārdošu! Ar bērnu, ja nav sēdvietu, biļetes nepārdod.» Turpat pašā priekšā divas vietas bija pilnīgi brīvas. Tā nu es paliku ar slimu, lietū izmirkušu, nosalušu bērnu stāvo uz perona un noskatījos, kā šoferis vēl uzņēma pasažierus pēc mums. Autobusā atradās divi autobusa šoferi, gados vecākais sēdēja pie stūres klusēdams, bet jaunākais visu izrikoja. Viņš vēl noteica: «Es jau nu neatdošu jums savu vietu, ejiet nopērciet biļeti rītdienai, izgulieties un brauciet rīt!»

Tas, «Dadzīt», arī viss.

A. KISLOVA,
Gulbenē, Stacijas ielā 6a

DĀRGO «DADZĪT»!

Mēs, pensionāri, no seniem kļēm esam audzējuši aitu: iegātu dziju zeķēm un cimko paši sev noadām. Bet vairs nezina, kur to vilnu Pirms dažiem gadiem Lin sadzīves pakalpojumu komb. varējām balta vilniņa apņemt pret baltu dzītiņu. Pēdējā kopš 1980. gada augusta, to nav iespējams izdarīt. Tur īsā saņemam atbildi: «Baltas cnav!»

Mīlo «Dadzīt!» Vai ti mums būs jāķeras pie tēvu panēmieniem — jākārā, jāun jāšķeterē dzija pašiem?

P. LI
Limbažu
Um

PA «DADŽA» PUBLICĒTO UN NEPUBLICĒTO MATERIĀLU PĒDĀM

«AIZ ATSLĒGAS»

sēdēdams, «Dadzis» 6. numurā šķendējās par rūpnīcā «Kurzeme» ražoto iekāļamo durvju atslēgu.

Vietējās rūpniecības ministrijas tehniskās pārvaldes priekšnieks b. E. Lojāns mums paskaidro, ka reklamāciju skaits minētajam atslēgas modelim visumā ir niecīgs — 0,03 līdz 0,05 procenti. Neraugoties uz to, rūpnīcā tiek pastiprināta produkcijas kvalitātes kontrole. Sākot ar 1982. gadu, paredzēts ražot jaunus, modernākus atslēgu modeļus.

«KAS IR KASI»

— šādu būtisku jautājumu «Dadzis» uzdeva Stučkas sakaru mezgla priekšniekam b. M. Pūpelim tajā pašā 6. numurā.

Kā raksta Sakaru ministrijas Plānošanas, finansēšanas un uzskaites pārvaldes priekšnieks b. K. Karnītis, Stučkas rajona Tautas kontroles komiteja b. M. Pūpeli sodījusi ar naudas sodu, bet Sakaru ministrija uzdevusi viņam pieļautos trūkumus novērst un turpmākā darbā nepieļaut kadrā nepareizu noformēšanu.

«BEZ RAIZĒM UN ROPĒM»

strādāja Jelgavas celtniecības un montāžas tresta Ražošanas tehnoloģiskās komplektācijas pārvalde, iekams pār to nesāka gāzties ekonomiskās sankcijas. Arī par to «Dadzis» rakstīja 6. numurā.

Tagad minētās pārvaldes priekšnieks b. V. Siņeļņiks mums atbrīstījis, ka personas, kas vainīgas sliktas kvalitātes produkcijas izlaidē, sauktas pie atbildības. Bet š. g. otrajā un trešajā ceturksnī betona-javas mezgls tiks rekonstruēts, daļa iekārtas, tajā skaitā betona

«ŠIS TAS PAR DEKORATĪVIEM ELEMENTIEM...»

tajā skaitā cepešpannām, tika zinātniski apgalvots «Dadža» 7. numurā zinātnes un tehnikas jaunumu nodajā.

Tirdzniecības ministrijas Rūpniecības preču tirdzniecības pārvaldes priekšnieks b. M. Atamanukovs mums dara zināmu, ka republikas rūpniecības uzņēmumi cepešpannas neražo, bet saņem no citām republikām. Lielāku cepešpannu daudzumu paredzēts saņemt šā gada otrajā pusgadā.

Marta vidū redakcija saņēma ziņu, ka Bulduru sovhoztehnikuma konservu cehs piesārņo apkārtnējo vidi. Par to informējām Lauksaimniecības ministriju. Saņēmām šādu ministra vietnieka b. E. Gulnieka atbildi:

«Ceha notekūdeņus attīra mehāniskajās attīrīšanas ietaisēs. Pēc attīrīšanas tos ievada meliorācijas sistēmas novadgrāvī. Grāvī ūdens nesmako, grodi tajā nav sastūmti. Grāvja malas (vienu trešdaļu no tā augstuma) sedz samelnējusi zāle, tādēļ vērotājam rodas ļoti nepatīkams iespaids. Novadgrāvi attīrīs līdz š. g. 1. maijam. Izpildes termiņa ievērošanu kontrolēsim.»

Lai paaugstinātu mehānisko attīrīšanas ietaišu darba efektivitāti, Bulduru sovhoztehnikumam dots norādījums:

- 1) regulāri iztīrīt visa veida kanalizāciju, nosēdakas un meliorācijas sistēmas novadgrāvi;
- 2) organiskos atkritumus (rupjo frakciju) atdalīt no konservu ceha notekūdeņiem un kompostēt;
- 3) samazināt cehā izlietojā tīrā ūdens daudzumu;
- 4) izskatīt iespēju izbūvēt aerācijas dtki.

Lai nodrošinātu notekūdeņu pilnīgu attīrīšanu, nepieciešams uzcelt bioloģiskās attīrī-

Latvijas Valsts lauku celtniecības projektēšanas institūts uzsācis minēto attīrīšanas darbu projektēšanu. Pēc projekta dokumentā saņemšanas un celtniecības limitu iedalīšanas saņemšanas uzsāks attīrīšanas iekārtu būv-

Pilsone I. Garkāne sākumā sūdzējās par ka Lielās ielas 65. nama kāpnu telpas un Rīgas Lielā iela netiek pienācīgi apgaismoti. Vēstuli aizsūtījām Ļeņingradas rajona izp. komitejai, bet tad saņēmām pilsones I. Garkānes vēl vienu ziņojumu:

«Šodien, 23. martā, apmēram pl. 16.30 manis dzīvoklī ieradās 1.—3. kāpnu telpas nīce Sidorenko R. ar vienu vīrieti, no kura plūda tāda alkohola smaka, ka man kļuva nelabi. Sētniece palika dzīvokļa priekšā, bet vīrietis ienāca istabā. Stādījās priekšā namu pārvaldes elektrīķis. Prastīju, lai par apliecinību, jo viņš uzvedās briesmīgi bravīgi. Pavinājā man sejas priekšā kulaku, piekudināja nesūdzēties, jo viņš neļēšot kļūdu dienu skrūvēt spuldzes. Izdriņķies viņš aizja, spuldzi pie durvīm tā arī neieskrūvē. Elektrīķis laikam domā, ka es pati kāpšu durvīm skrūvēt spuldzi, jo ieņēma man kādas četras spuldzes, no kurām divām bija jāvadiņi...»

Arī otro ziņojumu aizsūtījām Ļeņingradas rajona izpildkomitejai. Drīz saņēmām izpildkomitejas priekšsēdētāja vietnieka b. U. Guma atbildi:

«Paskaidrojam, ka elektroapgaismošanas slēgšanas un izslēgšanas automātiskās ierīces Lielās ielas 65. mājās 3. un 4. sekcijas kāpnu telpās ir izlabotas, nomainītas arī vecās elektriskās spuldzes.»

106. dzīvokļu ekspluatācijas rajona elektrīķis par netaktisku izturēšanos pret dzīvokļa iedzīvotājiem ir sūdzējies par netaktisku izturēšanos pret dzīvokļa iedzīvotājiem.

Ielas apgaismojums Lielās ielas 65. mājās

Nenoklausītas sarunas

Sanāk koki, sastājas: — Re,
cilvēks, bet
sēž kā no svina.
— Jā, tieši ceļā.
— Būs jāuzsprīdzina.

Koks ar pieredzi,
tāpat ar mieru:
— Jānolīdzina
ir šitā pierīte.

Mutes grāvji
un acu bedres
saimnieciski
ne vellam neder.

— Pavisam ne vājnieks
no skata un vaiga,
bet čamdās ar divām,
uz divām stalgā.

Viens tāds nežēlīgs,
jauns un šmaugs:
— Jāapzāgē,
lai labāk aug.

Nopūšas llepa,
pie ozola glauzdamās:
— Ne rociņas
nenolauzu,
Būt rociņu nolauzusi...

Un atbild
ozola bronzotais tēls:
— Tas liepiski joti,
Bet vispār žēl.

No rīta mostamies
siltos svēdros:
— Labāk nevajag,
kokubiedri...

— TĀPAT VIEM ES NESTRĀDĀŠUI
— BET ALGU TU SAŅĒM!
— KURŠ TAD ALGU NESANĒMII

G. VINCEDZIS

E. OZOLIŅŠ

— NO VIENAS PUSES — TĀ KĀ BŪTU JĀNOVĀC, NO OTRAS — VAI TAS IR PAREDZĒTS
RAJONA PLĀNĀ?

M. RAMANE

ARHEOLOĢIJA UN SENSĀCIJAS

Tie, kas interesējas par arheoloģiju, zina, ka lieli atklājumi šajā zinātnes nozarē nāk negaidot. Iet, sacisim, vientuļš senatnes pētnieks pa kļaju lauku, iedomājas kādā vietā drusku parakņties un — skaties! — atrod seno Troju.

Ar patiesu prieku varam ziņot, ka arheoloģiem nupat gadījusies vēl lielāka veiksmē. Kāds vientuļš vēstures pētnieks gāja... nē, nevis gāja, bet brauca ar elektrisko vilcienu

un Zasulauka stacijām viņš nejausi paskatījās pa logu un ieraudzīja piektā vai sestā gadsimta celtniecības pieminekli — grāvī blakus dzelzceļa stigai vismaz kilometra garumā mētājas pussatrūdējušu koka konstrukciju atliekas.

Lielā atklājuma spārnots, arheologs pašreiz steidzīgi organizē zinātnisku ekspedīciju, kas minētajā grāvī sāks izrakumus. Ekspedīcija steidzīgi jāorganizē tāpēc, ka daži neapzinīgi pilsoņi mazāk satrūdējušās koka konstrukcijas sākuši aizvākt kurināšanai.

Vietējo apstākļu pazinēji apgalvo, ka arheologi neizbēgami aizrakšoties līdz Baltijas dzelzceļa pārvaldei. Koka konstrukcijas ļoti atgādinot vecus gulšņus, ko sliežu ceļa remontētāji aizmetuši pa roku galam un nav uzskatījuši par vajadzīgu aizvākt.

Bet tā taču būtu sensācija — līdz Baltijas dzelzceļa pārvaldei neviens arheologs vēl nav aizracies!

A. GĀLE

Skaidas

Kā pie mantas pratos tikt,
Neizteikšos plaši,
Var tas dažiem nepatikt...
Saprotiet to paši!

Cilvēks cilvēkam kaut draugs,
Taču jāņem vērā,
Katram savs ir darba lauks,
Sava atmosfēra.

Ari šodien nav vēl vecs
Sakāmvārds ar bārdu:
«Malķu cērtot, skaidas lec»,
Skaidas jāprol pārdo!

Jāatrod, kas malķu cērt
Un kur skaidas rodas.
Pratīsi ja skaitīt — svērt,
Mantu būs uz goda!

JĀNIS VAHERS

Nu, nekāda skata!

Kā vārbaļķi man bikšu
sakas, mute plata.

(Uldis Bērziņš,
«Pleminēklis kazal» 55. lpp.)

un palika man mute plata
nāk bērzīnš tā kā apseglots,
kā aizjūgts —
nu, nekāda skata,
pat ilksis vārbaļķu, ne sika skata
un sakas uzmauktas,
jēl piedodiet, bet
ne uz
istā gala

Kaķu arhipelāgs

... es redzu uzviedam smaržīgus kaķus,
es redzu tos debesīs kāpjām,
es redzu, kā zilā pergamentā
He lezīmē jaunus arhipelāgus...

(Juris Helds, «Post scriptum»)

Pa visu mūsu trepju rūmi,
Kur citkārt bija diezgan drūmi,
Es redzu — pulka kaķu zied
Un reizēm pat pa naktīm dzied.

Nu smaržo viss kā kaķu dieva cellē,
Bet man tais reizēs mīļāk gribas ellē,
Kur varbūt cilvēkprāts ar' saprast sāk,
No kāda kaķa šitas svētums nāk.

T. SERGIJENI

CĒREMUHINS
(«Stāršel», Sofija)

KĀ ZIVS ŪDENĪ

Biedru Patarčanovu nav iespējams pārsteigt ne ar ko. Par sektoru, ko viņš vada, viņam ir zināms viss.

Piemēram, pateiksi viņam:

— Biedri Patarčanov, šomēnes iezīmējas plāna neizpilde par apmēram divdesmit pieciem procentiem...

— Zinu, zinu, — viņš atteiks. — Tikai plāna neizpilde būs vēl lielāka — ap divdesmit septiņiem procentiem.

— Jā, un šai lietā ir vainīgs...

— Zinu, zinu, — viņš pārtrauks. — Vainīgs ir Conevs, kas nenodrošināja ritmiskas kooperatīvās piegādes. Vesels gads ir pagājis, bet viņš vēl aizvien nav parakstījis vajadzīgos līgumus.

Protams, tu, cilvēks, vairs neko neuzdriksties teikt. Lai pie kāda jautājuma ķeries klāt, tūlīt noskaidrojas, ka biedrs Patarčanovs to zina labāk. Tomēr, kad redzi, ka cilvēki cieš citu neizdarības dēļ, neizturi:

— Biedri Patarčanov, strādnieki cehā...

— Zinu, zinu... Sūdzas, ka ieejas durvis nav stiklu un tāpēc velk caurvējš. Šī iemesla dēļ saslimšanas gadījumu skaits saaukstēšanās dēļ audzis par piecpadsmit procentiem salīdzinājumā ar šo pašu mēnesi iepriekšējā gadā...

— Tas nenotiktu, ja...

— Zinu, zinu... Tas ir saimnieciskais plāns...

būtu rūpējies par kārtību. Zinu arī to. Tikai viņš tagad vairs nedzer krodziņā «Pie zelta brieža», kā tu gribēji man teikt, bet «Pie sarkanā vēža».

Un tev vairs nebūs ko sacīt. Vai gan ir jēga runāt, žēloties par citām nekārtībām? Tomēr tu nedzīvo uz Mēness, pikis lai to parauj, bet uz Zemes, un strādā nevis nezin kur, bet uzņēmumā, ko vada biedrs Patarčanovs. Tu neesi akls, nedz ar kurlumu sistis un tava sirds neiztur.

— Biedri Patarčanov, Goranovs izraksta detaļas, ko pēc tam neizlieto remontam, bet pārdod meļņajā tirgū kā deficitu.

— Zinu, zinu... Tautas kontrole viņam par to jau sastādīja aktu.

Ja biedrs Patarčanovs zina par visiem pārkāpumiem savā uzņēmumā, pat par — lai man piedod dievs — kombinācijām un maģinācijām, kāpēc viņš neko nedara, lai tam darītu galu?

Tu lauži galvu par to caurām naktīm, brīnīs un neko nevari saprast. Un, tā kā tu dzīvo ar donkibotisku pārliecību, ka visas nekārtības ir jānovērš, tu atkal ej pie viņa. Tu esi nolēmis beidzot viņam pateikt to, kas viņam, iespējams, nav noslēpums, bet ko viņš nezināmu iemeslu dēļ negrib zināt.

— Biedri Patarčanov, — tu sāc un tūlīt ap-

aplīnks? Bet šī neparedzētā pauze te dod.

— Zinu, zinu, ko tu gribi man p kāpēc es neko nedaru? Un arī to, ka mēles melš — es tišām nenovēršot trūk tišām ciešot likuma pārkāpējus, lai viņ rētu savā rokā. Bet, ja es turu ciet viņi, skaidra lieta, tur manil Piedodie diemžēl tenkām, kā saka, nav ne gal malas... Tā taču ir.

Pazemīgi un pat ar tādu kā vainas a tu noliec galvu, jo šis visu ziņošais c ir uzminējis tavas domas.

— Tie, kas mani norej, nezina vienu jūsu biedrs Patarčanovs zina gan tos gan divsimt citus. Lai uzlabotu darbu, padzen nevis divi, bet divi simti. Bet diviem simtiem katram aiz muguras ir maz divi balsti. Citādi jau viņi nebūtu norīkoti. Vai tu vari iedomāties, kā es šos, kad man uzrēks četrsimt rikles? Es tišos labi. Tā var dabūt infarktu! Tāpēc ciešu tos divus.

Biedrs Patarčanovs prot runāt laist mēlēs, un viņš pierāda, ka nebūšanām matā ir vesels cēloņu komplekss. Tas padara rāmu. Kad cēloņu ir vesels komplekss tad neviens netiek sodīts. Nav par ko iemesla dēļ biedrs Patarčanovs...

— REDZI NU, BRIGADIERE: ES UZDEVU BALTU KREKLU TAVAM SIENA PĻA VEJAM...

G. VINDĒDZIS

KOLEKTĪVA BALSS

Atskurbtuvē atsūtīja oficiālu papīru. Tajā stāvēja rakstīts, ka Bērziņš apmeklējis augšminēto iestādi oficiālā vizītē. Ziņojuma beigās bija lūgums izskatīt lietu pēc būtības un spert attiecīgus soļus.

Pirms pusdienas pārtraukuma sanācām visi kopā, lai noskaidrotu, kā Bērziņš šai iestādē nokļuvis.

— Kā tad es tur varēju nokļūt! — Bērziņš mūs nesaprata. — Mani taču aizveda.

— Tas ir pats par sevi saprotams. Bet cik tu īsti izdzēri? — atslēdznieks Plauktiņš jautāja.

— Puslitru, — Bērziņš kautrīgi atzinās.

Klātesošie nosodoši kratīja galvas.

— Puslitru? Un atskurbtuvē? Bērziņ, tu mums dari kaunu. Pamācies no Korķtīša. Viņš izdzer pusotru un ir solīds kā vienmēr, pieklājīgs.

— Es izdzēru puslitru sarkanā portvīna tikai sākumam, iesildoties, — Bērziņš aizrādīja.

Visi atviegloti uzelpojām.

— Pēc tam divi simti piecdesmit «Mednieku rūgtā».

— Viss skaidrs, — daudz pieredzējušais Korķtīšs kratīja galvu. — Kurš muļķis «Mednieku rūgtā» dzer vīrus portvīnam? Tas ir tāds pats stulbums kā šņabim uzkost šopkūku. Mednieciņš labi der pēc vermuta.

Mēs piekritoši pamājām.

— Domājat, es nezinu, — Bērziņš parustīja plecus. — Bet kur to vermutiņu lai izrau? —

— Sliežu ielas veikālā bij? Tur to mantu bieži izmet, — meistara palīgs Putniņš aizrādīja.

— Es izmeklējos gan Sliežu ielas veikālā, gan Dārzu ielas veikālā. Divas nedēļas tur vermutiņš nav redzēts.

Visi noplātījām rokas.

— Tā jau ir nolaidība! Tādos apstākļos kurš katrs tavā vietā

būtu nonācis atskurbtuvē, — Korķiņš teica.

Bērziņš apvainojās:

— Slikti jūs mani pazīstat! Tāda stikuma dēļ es nebūtu atskurbtenē nokļuvis. Pēc visa, ko es jau teicu, mēs ar Janku izrāvām simt piecdesmit gramus moldāvu konjaka.

— To nevajadzēja darīt! — visi vienā balsī iesaucāmies.

— Vajadzēja gan darīt. Es Janku veselu mēnesi nebiju saticis. Paši saprotat, iemesls bija nopietns.

Tam mēs piekritām.

— Vai liešām uz tikšanos tikai simt piecdesmit izrāvāt? — Pumpurs neticēja. Viņš labi prafa novērtēt šādas tikšanās.

— Jā, uz satikšanos simt piecdesmit! — Bērziņš cieti noteica, mīkli klusēja, tad piemetināja.

— Un divsimt uz šķiršanas.

— Kolosāla atmiņa! — meistara palīgs Putniņš bija sajūsmīnāts. — Man pēc sešsimt gramu trūkst filma, es tālāk neko nevaru atcerēties, bet viņš stāsta kā no grāmatas.

— Nav nemaz tik laba tā atmiņa, — Bērziņš nopūtās. — Pēc šītiem divsimt atceros tikai simt gramus kubiešu ruma un piecdesmit balzama. Pārējo izlasīju protokolā.

— Tagad mums viss ir skaidrs, — mēs lietīši sacījām. — Vienīgais, ko varam tev ieteikt — nākamreiz tomēr mēģini kaut kur izraut vermutu. Pret pārējo nekādu iebildumu nebūtu.

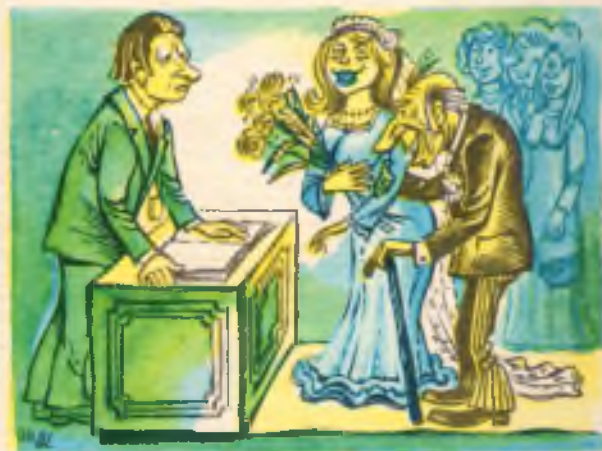
Bērziņš svēti apsoltja, ka nēms mūsu aizrādījumus vērā.

Tā arī ieprotkolēja: «Kopsapulcē visu noskaidrojām. Kolektīvs aizrādīja uz Bērziņa kļūdām. Bērziņš visu saprata un apsoltja nēmt vērā kolektīva domas.»

Tik nopietna lieta bija jāaplaisa. Bērziņu aizsūtījām uz veikalu.

U. MEZAVILKS

— JŪTU, KA ŠI BEIDZOT BŪS PĒDĒJĀ REIZE!

D. BREIKSS

I. MATINSKIS

Caurums

Pie durvīm atskan zvans. Nolieku sānis aizkosto biežpienmaizīti, pieeju un vaicāju:

— Kas tur ir?

Man atbild:

— Es, Ivars no «Ceļunplēšnost»!

Ja jau nāk no «Ceļunplēšnost», laižu iekšā. Ienāk ražens jauneklis, koferis rokās, un saka:

— Sveika, mammiņ! Vai deviņdesmit pirmais dzīvoklis?

— Sveiki, sveiki, — atbildu. — Pilnīgi pareizi, dēļiņ, trāpījies esi.

— Nu tad sāksim!

Viņš iet ķēķī, attaisa koferi un izņem tādu lielu agregātu.

— Kur te elektrības kontakts, mammiņ! Tūlīt sitīsim.

Es tīri vai nobistos.

— Ko, dēļiņ, sitīsim?

— Kā, ko? Caurumul

— Kāpēc, dēļiņ? Man nevajag caurumul

— Jums, mammiņ, varbūt nē, bet ti-pam «A-34» gan.

— Ja jau viņam vajag, tad sit tam cilvēkam!

— Tas nav cilvēks, mammiņ. Tas ir projekts šitai mājai.

Ivars izvelk no krūškabatas stipri saņukātu papīra gabalu un izplāj uz galda

— Kas tur, mammiņ, ko nesaprast! — viņš saka un baksta ar pirkstu kaut kur papīra vidū. — Redz, projektētāji un arhitekti paredzējuši, ka te ārīenā vajag caurumu, bet celtnieki sajauca ar «BE-128» projektu, kur caurumu nav. Tagad labojam kļūdas. Ja darbalaudīm paredzēts caurums, tad caurums būs. Kā nekā projektētāju un arhitektu kolektīvs strādājis, domājis, prēmijas par caurumu saņēmis. Skaidrs?

Es pavisam sašūku.

— Bet tad jau sniegs un aukstums nāks iekšā! Nosalīšu, dēls!

— Ā, mammiņ, caurums jau būs tikai kādu laiku, tad nāks citi un ieliks iekšā dekoratīvo elementu. Līdz tam iebāzīsiet caurumā kādu lupatu.

— Mīļais, dēls, — es tik vien spēju kā sasist plaukstu, — ja vajag, ko tu padarīsi, bet vai nevar to elementu ar uzreiz tai caurumā ielikt, ar lupatu nesmuki izskatīties... Māja tak pavisam jauna.

— Nevar, mammiņ, nevar. Elementu nav. Tie pašreiz ir deficīts. Un diezvai vispār tuvākā laikā būs. Labi, pietiks tērgāt, mammiņ. Stumjam skapīti nost un aiziet!

— Dēļiņ, dēļiņ, bet vai patiešām nevar bez cauruma? Negribas bāzt tās lupatas.

Ivars tā dīvaini paskatās un saka:

— Es esmu norīkojumā, bet... visu ja var, tomēr, hm, hm... ļoti grūti to izdarīt...

— Nu, nu, dēļiņ, saki vien!

Tad Ivars drusku tā kā paceļas pirksgalos un saka:

— Ja cēneris būs, tad... tad varb varēs.

Ir nu gan briesmīga lieta, es domāju un prasu:

— Vai, dēls, es tāda biedra nepazīst? Bet pasaki, kur viņu meklēt, aizskrieš pasaukšu.

Ivars tā kā drusku izbrīnās, tā kā pi-sarkst, tad atmet ar roku un saka:

— Ek, mammiņ, dingējaties kā tirg Labs ir, lai iet par piecīti!

Man beidzot viss top skaidrs. Izvel-maiciņu un dodu piecus rubļus. Ivars s-liek aparātu, paņem naudiņu un, paldī-nepateicis, iet projām. Tikai pie durvī-vēl nosaka:

— Jā, mammiņ, es neesmu nagu ma-cējs. Un tas man sit pa kabatu. Citi dev-desmit. Nu, tad sveiki!

Bet es ieeju ķēķī. Skatos un pries-jos — nav sienā cauruma, viss ir kā bijī-Skaisti! Turklāt uz pusi lētāk nekā kaim-niemi!

J. MELDRĀJ

DETEKTĪV STĀSTA SIŽETS

Literāts Gailpiess nekad nemēdza atlikt darāmo uz rītdienu, ja to varēja atlikt uz parītdienu. Taču manuskripta iesniegšanas termiņš bija klāt. Gailpiess nopūta norakstāmmašīnas putekļus un sāka sevi rosināt:

— Lūk, krāslis! Lūk, papīrs! Sēdies klāt, Gailpiesi, un parādi Žoržam Šimenonam, Agātai Kristī un Andrim Kolbergam, ka tev arī ir šis tas pa spēkam!

Gailpiess saberzēja plaukstu, par sižetu nav ko lieki gudrot. Detektīvistāsts, kas nesāktos ar līķi, būtu tāda pati nevēlēšanās kā precēšanās, kas sāktos ar šķiršanos.

Tātad sāksim ir skaidrs. Sēņotājs mežā atrod līķi. Uzdevums arī skaidrs — jāatrod noziedznieks.

Meklēšanu, kā lielāko tiesu šāda žanra sacerējums, uzdod diviem inspektoriem. Viens — iesācējs, otrs — ar lielu pieredzi. Iesācējs ir straujš, grib tūdaļ grābt vērsi aiz ragiem. Pieredzējušais ir nesteidzīgs, pošas pelnītai atpūtai, taču, būdams apzinīgs, vēlas sagatavot sev pienācīgu mai-niņu.

Pirmajam ir mīļota meitene, viņš taisās precēties... Otrajam ir iemīļots vaļasprieks, viņš krāj taures. Mājas viesībās viņš mīl atskaņot klasiku darbus.

Izanalizējis saņemto uzdevumu, pieredzes bagātais inspektors audzināšanas nolūkā vaicā iesācējam:

— Kādu metodi jūs, maestro, ieteiktu noziedznieka meklēšanai?

— Iesācējs, kā jau iesācējam pieder, nepūlas sevi apgrūtināt ar gudrošanu:

— Dedukcijas metodi.

— Ak, zaļā jaunība! — pieredzes bagātais labirdīgi pavīpsnā. — Var manīt, jūs lieliski zināt Konanu Doilu. Taču mūsdienās dedukcija ir novecojusi. Šoreiz, jaunais cilvēks, mēs izmantosim efektīvāku metodi. Un proti, instrukciju. Tās piecpadsmitais paragrāfs ir skaidrs kā avota ūdens: «Pēdas nepazūd bez pēdām.» Tātad, ar ko mums jāsāk?

— Ar pēdām.

— Malacis! Jums ir gaiša galva. Braucam!

Iesācējs ir kā spārns. Viņš vērtīgi izpē-tī notikuma vietu un drīz vien ziņo:

— Pēdas ir! Lūk, tel

— Lieliski, taču esmu spiests jūs apbē-dināt. Tās ir kazas pēdas.

Iesācējs ir pārsteigts.

— Vaj kaza varēja nogalināt cilvēku?

— Manuprāt, nevarēja. Ko dārtīsiet tā-lāk?

— Turpināšu meklēšanu.

— Tas būs solis pareizā virzienā. Rīko-jieties!

Izmeklēšanas gaitā atkrit arī versija par to, ka ar noziedzumu varētu būt sakars go-viņ, kas turpat meža malā ganās.

Iesācēja mozo garastāvokli pamazām no-maina drūms pesimisms:

— Es esmu nejāga! Šodien pat iesnie-gšu atļūgumu!

— Jaunais cilvēks, nekrītiēt panikā! Jūs droši vien neticēsiet, taču jaunības gados arī man dažkārt gadījās grūti brīži, — pieredzes bagātais inspektors viņu mierina.

— Domājiet, velns parāvis, domājiet, do-mājiet!

Iesācējs izdzer puslitra termosu stipras kafijas, kļūst mundrāks un domā, domā, domā...

Nakts vidū pieredzējušo izmeklētāju uz-modina tālruna zvans:

— Urāt! Izdomājul Noziedznieks slēpjas tuvākajā ciematā!

— Bet kāpēc ne pilsētā!

— Līdz pilsētai tālu, bet līdz ciematam, kā saka, viens steps.

— Spoža ideja! Kā man pašam tas ne-ienāca prātā? Vecums, draudziņ, vecums! Tagad rīkojieties patstāvīgi!

Pēc trim dienām iesācējs iedrāžas pieredzes bagātā inspektora kabinetā.

— Atradu, atradu, atradu!

— Ar kādu metodi?

— Ar izslēgšanas metodi. Ciematā, kā es noskaidroju, dzīvo 723 cilvēki. Izslēdzu bērņus līdz septiņiem gadiem. Paliek 452.

Izslēdzu prombūtnē esošos. Paliek 381. Izslēdzu tos, kam ir simtprocentīgs alib. Paliek nulle!

— Bet kas tad ir vaintgaiss?

Uzrakstījis stāstu līdz šai vietai, Gailpiess kļuva domīgs. Patiesi, kas? Ikvienā sc-līdā Detektīvistāstā vaintgajam jābūt tādān-uz kuru nekrīt nekādas aizdomas. Kas noziedznieks, kas?...

Pacīna cigarešu izdomu nestimulēja. Te-ču detektīvistāsts bez negaidīta nobeigum-būtu augstākais soda mērs cerībām u-ievietošanu žurnālā. Domā, Gailpiesi, do-mā — literāts plīķēja sev pa pakausi. U-kas to būtu domājis — plīķšana palīdzē-jal Gailpiess metās pie rakstāmmašīnas u-drudžaini sāka klabināt:

— Gribat zināt, kas ir noziedznieks? H-ha, hal Jūs, biedri inspektor! Jūs!

— Noliecu galvu jūsu priekšā, jūs es-gēnijs, — pieredzes bagātais inspektor-uzslavēja iesācēju. — Bet, velns parāvis: kā jums izdevās to noskaidrot? Ar kād metodi?

— Ar iztukšošanas metodi.

— Iztukšošanas?!

— Nu protams! Kad mēs ar mašīnas šo-feri, kas aizveda līķi, bijām iztukšojuši of-ru pudeli, šoferis izplāpājās, ka tas noma-nav bijis līķis, bet gipsa atļējums.

— Apsveicu, kolēģi, — pieredzes bagā-tais izmeklētājs apkampa jauno. — No sird-priecājos, ka man ir krietna maiņa. Vēlī-sekmes!

Pārgājis mājās, viņš paņēma vienu sava kolekcijas tauri un izjusti nopūta Šūbert-«Muzikālo momentu». Pēc tam apsēdās pie-galda un kaligrāfiskā rokrakstā uzrakstīj, iesniegumu, kurā lūdza viņu atbrīvot noie-nemamā amata sakarā ar aiziešanu pensijā.

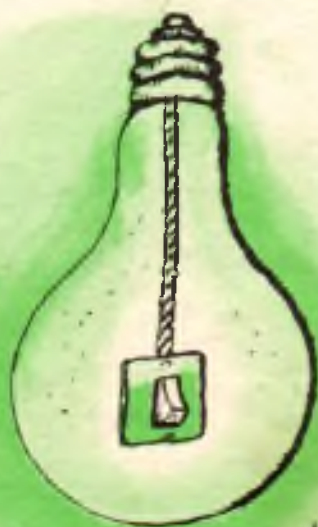
Gailpiess, uzklabinājis detektīvistāsta pē-dājo teikumu, atviegloti nopūtās un tūda-piezvanīja uz redakciju, ka manuskripts jau ir gatavs, tikai vēl mazliet jāpaslīpē un tiks iesniegts pirms termiņa.

M. ČALIŠ

— CIK NU VIŅŠ APĒDI VĪRS STRĀDĀ NOLIKTAVĀ, UN MĒS TO VARAM ATĻAUTIES!

T. SERGIJENKO

A. MUKANS

E. OZOLINS

STARP CITU

Desmit nezinīši nevar izdarīt tik daudz ļauna, cik viens viszinis.

Ģimenes problēmas ir daudz grūtāk risināmas nekā pasaules problēmas.

Nav dūmu bez uguns, ja neskaista mākslīgu popularitāti.

Grimstošam kuģim kompass nav vajadzīgs.

No bērnu lutināšanas — nebūs labuma, no pleaugušu lutināšanas — būs sliktums.

Cilvēks, kurš pārvērtē sevi, parasti nenovērtē citus.

Netaisnība: es sajūsmīnos par tevi, tu par mani, bet par mums nevienš!

Jo lētāka mīlestība, jo dārgāk tā var izmaksāt.

Daja jaušu ir uzticīgi principam, citi turpretī bezprincipālisti.

Intrigu meistaru vidū gadās arī lielmeistari.

Vislielākie sirdēsti ir tad, kad rožainie sapni izrādās uzkrāsoti.

Īpaši dedzīgi ir tie strīdi, kuros taisnība nav ne vienai, ne otrai pusē.

VECĀMĀTE

Vienu laiku man bija ļoti slikts garastāvoklis. Un kā lai tas būtu iabst! Iekāps! pārpildītā tramvajā, uzreiz piecelas kāda meitene vai arī kāds solīds vīrs un uzrunā mani:

— Vecmāt, apsēdieties, lūdzul!

Kas es viņiem par vecmāti! Vispirms būtu pajautājuši, cik man gadul! Man ir tikai sešdesmit astoņi, esmu pieņēkoši munda, par slimībām nesūdzos, ziemā šlingi peldos, bet viņi mani saukā par vecmāti. Vai tas nav brīsmīgi!

Protams, es neko neizrādu, kā nekā cilvēki labu vien grib. Es viņiem pateicos, bet sēdēt nesēžos, saku, man drīz jākāpj ārā.

Tā gadās ne tikai satiksmes līdzekļos. Kādu dienu velkalā pārdeva konservētos zirnīšus. Sapirkos vairākas kārbas, paņēmu vēl desmit kilogramus kartupeļu un devos mājās. Nāk pretī puišis, metrus divus garš, apstājas man priekšā un jautā:

— Nu, vecmāmuļ, vai neesat nogurusi! Atjauniet, es palīdzēšu!

Pamanījos viņam garām un devos prom, atpakaļ neatskatīdamās.

Vai atkal tāds gadījums. Sēžu parkā uz soliņa un adu mazmētai zeķes. Blakus jauna dāmiņa baro savu luteklīti ar marmelādi:

— Ed, pusiņ, ēd! Neēdīsi, atdošu tai vecenei!

Paskatos apkārt — nevienas citas vecenes tuvumā nav. Ņemu adīkli padusē un prom.

Tirās brīsmas! Ej kurp ledams, visur — vecmāmiņa, vecmāmuja, vecene... Baid uz lelas rādītēsi! Bet ko tu darīsi, uz velkalu jāiet.

Eju pār lelu — man uz galas velkalu vajadzēja — un pēkšņi dzirdu: svilpiens! Vai tas būtu man domāts! Pagriežu galvu atpakaļ — tiešām: uz manu pusi nāk jauns milicis. Tāds nopietns, nosvērts. «Nu,» domāju, «tūlīt nosauks par mammiņu, palīdzēs lelai pāri tik!...» Bet viņš pienāk pie manis, paņem zem rokas un aizved atpakaļ, turklāt rādamies:

— Vai jūs, pilsonē, nezināt, kur lela jāpārlet!

Es apjūku. Un nevis tāpēc, ka nepareizā vietā gāju lelai pāri, biju pārsteigta par milicē uzrunu.

— Kā jūs teicāt! — es pajautāju, jo domāju, ka esmu pārklaustījusi.

— Es teicu: vai jūs, pilsonē, nezināt, kur lela jāpārlet!

Jā, patiešām — viņš teica «pilsonē! Cik skaisti!

Samaksāju milicim soda naudu un pārgāju pār lelu pareizā vietā. Kur nu pārgāju, lidojot pārlidoju! Sirdī tāds prieks! Ļūk, ko nozīmē cilvēctīga atbilstība!

Kopš tās reizes mans garastāvoklis krasi uzlabojās. Bet, ja atkal sāks bojāties, pārlešu kaut kur nepareizā vietā lelu.

V. SOLOVJOVS

Neiecietība

MELIORATORS.

U. MEŽAVILKS

I. MELGAILIS

Taisni jāpabrīnās, cik mūsdienās vēl ir kluvuši neiecietīgi.

Tie ir L. Laicena telas 47. nama iedzīvotāji. Ko viņi nepacietīši izrādās, ja daudzības akmens ir viņu pašu mīļā iedzīvotāja Rūta Fedoreka. Un ko viņa tādu brīsmīgu dara! Izrādās, kara un nakts stundās savā dzīvoklī go ar stiprinātiem vīniem. Nevis dā, kad ir gaišs un kad tāda aina var izstāties kaut kādā veidā nepieviltīga. R. Viņa to dara vēlu vakarā un naktī, k ir tumšs un «Ar īstu naksti mazulīti» ir jau izskanējis. Vārdu sakot, tad, k katram kārīgam pilsonim vajadzētu rasties savā gultā zem siltas segas redzēt baltus sapņus. Bet nē, viņš n redz baltus sapņus, bet R. Fedoreka klientus sava nama kāpnēs! Nu lai klienti draud tev iegāzt ar pudeli galvu, pasmejies par to. Viņš taču netr pīs, redzi taču, ka neturas kājās. Nu piņemsim, tādām kādreiz var sajukt, p kurām durvīm bija jāzvana «vinēti saimniecība», var beigu beigās sajukt, k viņš atrodas — kāpnēs vai tualetes telpā... Bet vai tāpēc jāceļ lērums! Be izrādās, visi mājas iedzīvotāji kā vien ir gadījušies ar aplam neiecietīgu raksturu. Kādās istādēs tikai viņi nav griezies, kam nav sūdzējušies jo R. Fedoreka ne no viena nebaldošes, rīkojošes arvien bezkaunīgāk un draudot izrēķināties ar katru, kurš par viņu k slīktu teikšot.

Apzēlīgi, tā taču tāda tukša runāšana vājā šķiet ne ar vienu izrēķināties nemaz nav spējīgs. Uzcelt starpsienas un plevinot bēniņu uzejas priekšelpu savam dzīvoklim — jā, to viņa var izrādīt savu dzīvokli, palikt valstij parādā 178 rubļus, to viņa var! Applūdināt apakšējo kaimiņu dzīvokļus, to arī var! Tas ir pat viņas vajasprieks, ja tā var teikt.

Be mājas iedzīvotāji nelielas mierā. Uz kurleni tikai viņi nav sūtījuši vēstules! Un pat ir sapēmuši atbildes. Tās īri vai interesanti palasīt. Piemēram, Lēņina rajona izpildkomitejas iekšlietu daļa atsūtījusi tādu kā rezumējumu: 1979. gada oktobrī par sīko hullīgānismu R. Fedoreka sodīta ar 20 rubļiem. 1980. gada 15. martā par tirgošanas ar spirtotiem dzērieniem sodīta ar 15 rubļiem. 21. maijā par sabiedriskās kopdzīves normu neievērošanu oficiāli brīdināta, drīz pēc tam sodīta par pasu reģistrācijas pārkāpšanu, 27. septembrī atkal tikpat oficiāli ir brīdināta. 31. oktobrī par parazītisku dzīves veidu vēlreiz pilnīgi oficiāli brīdināta, 29. decembrī administratīvi sodīta...

Un, jūk, 1981. gada 23. februārī Lēņina rajona Tautas tiesā tiek nolāsts spriedums. Par atkārtotu kaimiņu dzīvokļa applūdināšanu Rūta Fedoreka izlikama no dzīvokļa.

R. Fedoreka nosprida tā: no dzīvokļa es tagad skaistos izlikta teorētiski, bet ne praktiski. Kāpēc es nevaru turpināt nodoties saviem vajaspriekiem! Domāts, darīts. Un Rūta Fedoreka jau 16. martā grandiozi applūdināja apakšējā stāva dzīvokli, kurā, protams, pirms tam bija izremontēts. Cilvēki jau zustu vajasprieka būtība. K īpaši, ja viens vajasprieks ir apvienots ar otru — skaļu iedzeršanu.

Neviļus gribas vaicāt: kas tad galu galā Rūtas Fedorekas vajaspriekus novērtēs īri praktiski!

PALANTIR

KUBIEŠU SATĪRAS UN HUMORA ŽURNĀLS

VALS

BETANS

H. LUISS

PANCI

S. NASARS

GEV

NEIZSMELAMS TEMATS

ZĀLES PRET SAAUKSTĒŠANOS

Sajā nelielajā rakstīnā es nebūt negatavojos uzbrukt literātiem. Un tomēr nelielu pārmetumu gribu izteikt. Par ko tik viņi neraksta! Par mežiem un kokiem, par jūru un zivīm, par govīm un pienu, bet par minerālmēsliem ne vārda...

Es, bez šaubām, saprotu, ka temats nav no patīkamajiem. Jau pats vārds — minerālmēsli — nav sevišķi daiļskanīgs. Un liekas, ko tur sevišķi interesantu var uzrakstīt. Atziņš — arī man pašam vēl nesen tā likās. Bet, kopš esmu pabijis Rēzeknes rajonā, liekot roku uz sirds, apgalvoju — šis temats ir atstāts novārtā pilnīgi nepelnīti!

Nu, ņemsim sākumā pašus minerālmēslus. Fosfors, kālijs, nātrijs, slāpeklis... Kāda apbrīnojama burvestība slēpjas šajos vienkāršajos vārdos! Un, jāsaka, minerālmēsliem tiešām piemīt pārdabiskas īpašības. Ja tos iestrādā zemē — aug un kuplo smagas vārpas. Ja atstāj aizmirstībā, nu, kā, piemēram, tas noticis kolhozā «Audriņi», minerālmēsli zaudē savas dzīvinošās īpašības un pārvēršas nenosakāmas konsistences substancē. Mulķīgāku situāciju grūti iedomāties. Saimniecībā ierodas revīzija. Speciālisti ved pārbaudītājus uz minerālmēslu noliktavu, bet tur gul 55 tonnas kaut kādas substances.

Citreiz notiek vēl miklainākas parādības — minerālmēsli vispār pazūd. Tā tas gadījās Puškina kolhoza Silgaļu fermā. Gulēja sniegā pie noliktavas fosfors un kālijs un nekas neliecināja, ka tas gatavojas pazust. Bet pazuda! Laukopji vēl tagad kasa pakaušus un rausta plecus. Bija taču — visi redzēja! Bet nu vairs nav!

Ar to minerālmēslu burvestības nebeidzas. Es, protams, neesmu mānīcīgs. Un tomēr, kā jūs, piemēram, izskaidrosiet tādu gadījumu: Viļānu izmēģinājumu un selekcijas stacijā tiek uzcelta jauna minerālmēslu glabātava. Bet speciālisti — gudri un pieredzējuši darbinieki, kuriem nekad nav drebējusi roka un reibusi galva — šoreiz uzvedas neizskaidrojami divaini. Jaunajā novietnē saliek tehniku, bet minerālmēslus atstāj zem kājās debess.

Minerālmēslu burvestīgo ietekmi uz cilvēkiem, protams, var izmantot rakstnieki fantasti. Bet cik jauku tematu šajā jomā var atrast kriminālliteratūras žanra pārstāvj!

Ņemsim kaut vai tādu piemēru. Malas sovhoztehnikumā nesen uzcelta moderna minerālmēslu novietne. Tajā var ievietot 1000 tonnas dažādu augsnes spēcīnātāju. Bet, pirmkārt, novietnei nav durvju un, otrkārt, tajā ir ļoti, ļoti daudz dubļu.

Ar to pašu sākums kriminālromānam tikpat kā gatavs.

«Tajā liktenīgajā rītā noliktavas pārzinis pēkšņi pamanīja, ka pazudušas durvis. Pabāzis galvu telpā, viņš šausmās sastinga: no dubļiem rēgojās sieviešu kurpes purngals...» Tālāk jāizsauc tautas kontrolieri, jāparaknājas dubļos, jānoskaidro, kas tā par kurpi, jāuzzina, kā sauc noliktavas pārzini, jāaskaidro, cik naudas slēpjas slapjajā zampā un romāns gatavs!

Protams, dažam labam literātam, šāds audzināšs sižets var likties pliekans. Varbūt viņš vēlas pievērsties kāda zinātniski pētnieciska kolektīva darbam? Lūdzul! Lai brauc uz padomju saimniecību «Krāce». Tur vietējie speciālisti risina ļoti interesantu eksperimentu. Viņi pārbauda, vai minerālmēsli paaugstina augsnes auglību vai nē. Un, zināt, šajā kolektīvā ir asa konflikta situācija. Gandrīz visas rajona saimniecībās minerālmēsli paaugstina, piemēram, graudu ražību, bet «Krācē» — nē. Graudu ražība šeit ir tikai 6,6 cent no hektāra!

Pašlaik šīs neparastās parādības pētnieki ir sadalījušies divās nometnēs. Vieni saka — vainīgi minerālmēsli. Otri apgalvo — slikti strādā laukkopji.

Tāda situācija ir kā radīta rakstniekiem, kas interesējas par zinātniski pētniecisko darbu laukos!

Nepaliks bešā arī vēsturiskā žanra pārstāvji, ja viņi sadomās ierasties Rēzeknes rajonā.

Ņemsim tādu faktu. Pie rajona dzelzceļa stacijām ir tikai divas noliktavas minerālmēslu pagaidu uzglabāšanai. Tāds stāvoklis neapmierina ne minerālmēslu piegādātājus, ne saņēmējus. Par jaunu noliktavu celšanu spriež jau gandrīz desmit gadus. Pavēlu, priekšlikumu, lēmumu, instrukciju, pārskatu un rezumējumu uzrakstīts tik daudz, ka no tiem vien varētu sastādīt paprāvu vēsturisku epopeju kaut vai ar tādu intriģējošu nosaukumu — «Cīņa pie dzelzceļa sliekšņiem».

Vārdu sakot, visas tēmas, ko sevi ietver lielā minerālmēslu tēma, nemaz nevar uzskaitīt. Piemetināšu tikai, ka arī dabas aizsardzības entuziasti Rēzeknes rajonā var sameklēt materiālus stāstiem un romāniem (ir konstatēts, ka, izkūstot un ieplūstot upēs un ezeros, minerālmēsli ne visi labdabīgi iedarbojas uz zivīm). Arī rakstnieki, kas cīnās par kārtību autotransportā, šeit atradis vielu aprakstiem. Pie tam ļoti vērtīgu. Interesanti taču aprakstīt tādu problēmu: kāpēc, piemēram, padomju saimniecības «Ružina» šoferi, vedot minerālmēslus no dzelzceļa stacijas uz saimniecību, neapsedz savu mašīnu kravas kastē? Varbūt viņi ir atklājuši jaunu minerālmēslu izkliedēšanas pamēnienu? Pabrauc lielā ātrumā pāris kilometru un — kravas kaste tukša. Minerālmēsli, protams, nepazūd — tie nokrīt uz dzimtā rajona laukiem un ceļiem. Taču kā šie šoferi atskaitās savu saimniecību vadībai? Atkal vērtīgs temats!

Kā redzat, minerālmēslu tēma nav izsmēlama. Tajā var smelties iedvesmu jebkura žanra rakstnieki. Tikai diemžēl man jāapbēdina dzejnieki. Tiem Rēzeknes rajonā nav ko darīt. Un ne jau tāpēc, ka par minerālmēsliem nevarētu rakstīt poēmas. Protams, var. Neesmu speciālists dzejā, un tomēr, kad iedomājos tādas skanīgas atskanas kā, piemēram, fosfors — Bosfors, minerāls — integrāls, slāpeklis — lāpekļis, kālijs — dālija, — arī man uzreiz gribas dzejot. Bet nevar. Nevar tā vienkāršā iemesla dēļ, ka visu, kas pasakāms dzejā par minerālmēsliem, ir jau pateikuši padomju saimniecības «Krāce», kolhoza «Gai-galava», Malas sovhoztehnikuma un Puškina kolhoza speciālisti.

Paklausieties viņu paskaidrojumus, kāpēc saimniecībās tik slikti glabājas minerālmēsli, un tūlīt sapratīsiet, ka jūs priekšā ir lieli talanti. Cīruļi trelli pavasarī nav nekas, salīdzinot ar pasakainām dziesmām, ko dzied šie daiļrades meistari. Tu sākumā klausies un netici savām ausīm, tik neparasti tas viss skan, bet tad tev sajūk rīti ar vakariem un tu tici visam.

Ne velti runā, ka dzejai ir liels spēks! Šim attaisnošanās vārsam notic ne tikai vietējie tautas kontrolieri, bet dažreiz pat Rēzeknes rajona Agrorūpnieciskās apvienības pieredzējušie revidenti.

Nu tad, lūk, aicinādams literātus rakstīt par minerālmēsliem, pašās beigās gribu vēl piezīmēt, ka darbu Rēzeknes rajonā atradis arī kritiķi, kam neiet pie sirds pārāk samākslota dzeja.

J. JUZEFS

Pagājusi ziema dažiem vīriem Stučkas pusē nebija viegla. It īpaši tiem, kam darīšana ar traktoriem. No rīta, piemēram, traktors tiek iesildīts, bet traktora saimniekam vēl salst. Vēlāk — skaļties! — traktors jau ieslīs, turpretim traktoristam salst vēl vairāk!

Šāda netaisnība dažu labu mehānicu sahrauca ne pa jokam. Sahrauca tiklīdz, ka tie no tiesas sāka baizīties par savu veselību. Un pilnīgi pamatoti secināja: ja savlaicīgi nesaistīdīsies, saķersī nelaimī!

Vairākiem traktoristiem pilnīgi neatkarīgi citam no cita iesāvēs prātā gaidīja doma: aukstā laikā visprātīgākais ir ledzert kaut ko tādu, kas sasilda un pacillā prātu. Turklāt, lai lieki netērētu dārgo darbalaiku, ledzeršana jāizdara turpat pie traktora.

Dzeršanu veselības sargāšanas labad viens no pirmajiem praksē pārbaudīja padomju saimniecības «Vietaļa» traktorists Miervaldis Ezeriņš. Ienēmis krienu kaloriju devu, viņš nosprieda, ka nav ko nīkt uz vietas, bet tad iedomāja, ka nebūtu cilvēcīgi pamest tehniku liktēna varā. Tāpēc Miervaldis Ezeriņš sēdās pie stūres un sāka braukt.

Kad tajā pašā dienā pulksten 15 un 30 minūtēs viņu uz Plavīnu—Ergļu ceļu aizturēja rajona autoinspekcijas darbinieki, iznāca neliela izskaidrošanās. Lai kā Ezeriņš centās pierādīt savas rūpes par mīļoto traktoru, viņam neviens neticēja.

Kaut kas līdzīgs gadījās arī kolhoza «Sērene» atslēdzniekam Jānim Kociņam. Labi sasildījis, viņš ap pusnakti savā nodabā brauca pa Jaunjelgavas—Jēkabpils ceļu. Pēc darbalaika tāpat! Ak, braucis un iebraucis grāvī! Un kas par to! Varbūt tieši tobrīd traktoram vajadzēja mazliet atpūsties! Mašīna nav cilvēks, tā bez atpūtas ilgi nekalpos.

Padomju saimniecības «Plavīnas» traktorists Dzintars Rumeika tāpat: cilvēks mierīgi brauca pa ceļu, pēkšņi ne no tā, ne no tā autoinspekcijas darbinieki grāb ar viņu aprunāties. Kāpēc! Vai viņš kādam cauri izbraucis, pāri pārlaidīst! Mē, taču! Tāpēc vēlāk ar vīstīrāko sirdsapziņu viņš rakstīja: «Izdzeru 300 gramus šnābi...»

Nepatīkšanas iznāca arī atslēdzniekam Vitālijam Brokānam, kas strādā kolhozā «Aizkraukle».

— Kur braucu! Nejauši iedomājos aizlaist līdz veikalam, — viņš godīgi paskaidroja.

— Bet jūs esat tereibist! — autoinspektori aizrādīja.

— Nevar būt! — Brokāns jutās aizvainots. — Tikai pudele vīna, un tā pati pa trijiem. Vai tad tā kāda dzeršana!

Gandrīz to pašu savu paskaidrojumu rakstīja kolhoza «Nākotnes kalējs» traktorists Ernests Ginters: «Izdzeru simt gramus...» Kas gan kārtīgam vīram ir simt grami!

Visvairāk vadītāja tiesību — apbrīnojama kārtā ap desmit — atņēmtas kolhoza «Daudzeva» traktoristiem. Un tas notika tikai tāpēc, ka tieši viņi visbiežāk domājuši par iekšējā siltuma, par veselības saglabāšanu! Vai tā nav viena fraka būšana!

Tagad vasarā, kad saule siltumu dod diezgan, nekādas papildu kalorijas Stučkas pusē traktoristiem vairs nav vajadzīgas. Un viņi vairs nedzerot. Nē un nē!

E. JUMĀRS

ETĪDES PAR TAUPĪTĀJIEM

1. Nasteidzīgā

Taupīšanas veidi, kā tagad noskaidrots, var būt visai dažādi. Viens no tiem ir tāds — lēnāk braukti, tālāk tiksi. Tomēr viegli saprotams, ka arī šāda apdomīga lēnība ir nodēvēta tikai līdz zināmai robežai. Tā pagājušajā rudenī gadījās vairākiem labības sagādes uzņēmumu darbiniekiem, kuri nasteidzās norēķināties ar kolhoziem un padomju saimniecībām par piegādātajiem graudiem. Liekas, ja cilvēki nav karstas putras strēbēji, par to šiem biedriem varētu uzstāt uz pleca un draudzīgi sacīt:

— Tas ir lieliski, ka jūs nasteidzāties!

Bet nekā. Notika tieši pretējais. Graudu sagādes punktā, kas atradās Liepājā, parādījās Valsts cenu komitejas darbinieki un sāka pētīt grāmatvedības papīrus. Šo pētījumu rezultātā pārbaudītāji secināja:

— Kā redzams, jūsu uzņēmums ne visos gadījumos turas pie noteikumiem par norēķināšanās termiņiem ar labības piegādātājiem!

Liepājnieki taisnojās kā mācēdami:

— Kas nu tur par nelaimi! Vai tad nav vienāga, vai tā naidiņa glabājas pie mums vai saimniecības kasē...

Pārbaudītāji pierādīja, ka tā vis gluži nav. Šie līdzekļi vajadzīgi kolhoziem un padomju saimniecībām, tāpēc norēķinos nevar būt nekādu joku. Apmēram to pašu dabūja dzirdēt arī Madonas kombinētās barības rūpnīcas vadītāji. Šie divi uzņēmumi nebija samaksājuši saimniecībām 109 tūkstošus rubļu!

Valsts cenu komitejas darbinieki iegriezās arī citos Sagādes ministrijas uzņēmumos, un tajos tāpat atklājās grēki un grēciņi. Līdz kolhozu un padomju saimniecību kasēm, piemēram, nebija nonākuši 2,7 tūkstoši rubļu transporta izdevumu.

No šejienes var izlobīt vismaz vienu dzīves gudrību: taupī kā taupītams, apdomā galu.

2. Naskle agroķīmiķi

Kā zināms, pēdējā laikā ir noorganizēts agroķīmiskais dienests. Rīgas rajona ražošanas apvienība pagaidām nēlēpojas ne ar ilgu darbošanās stāžu, ne arī krietnu materiālo bāzi. Tomēr vienā ziņā apvienības vadītāji sevi jau ir paspējuši parādīt. Rajona kolhozu ļaudis teica:

— Lūdzam jūs talkā izvest minerālmēslus! Tas, cik saprotam, tagad ir jūsu apvienības uzdevums.

— Jūs esat šo jautājumu izpratuši pareizi, — atbildēja agroķīmiķi. — Mēs to darītu labprāt, tikai pagaidām diemžēl vēl pārvaram organizatoriskas grūtības. Trūkst tehnikas, trūkst kadru, trūkst šā un tā. Bet ir izeja. Izvediet jūs minerālmēslus ar savu transportu, mēs jums par to atlīdzināsim. Roka roku mazgās, abas būs baltas.

Abas puses tā arī vienojās. Ķimikālijas tika izvestas, nauda saimniecībām pārskaitīta. Tikai... Atkal uzradās jau zināmie un pieminētie viesi no Valsts cenu komitejas. Viņi raka un izraka pamatīgu kvadrātsakni: Rīgas rajona agroķīmiskā dienesta ražošanas apvienība saimniecībām par transportu nebija samaksājusi 35 846 rubļus...

3. Daugavpils variants

Vairākus gadus turpinājās cīkstēšanās starp Lauksaimniecības ražošanas tehniskās nodrošināšanas Valsts komitejas Daugavpils rajona apvienību un tā paša rajona saimniecībām. Strīda ābols bija vakuuma sūkņa apmaiņas samaksa.

— Nevar būt, ka viena sūkņa demontēšana un uzmontēšana maksā gandrīz vai piecdesmit rubļus, — šaubījās kolhozu un padomju saimniecību vadītāji.

Savukārt foreizējās «Lauktechnikas» vīri cēla galdā visādas papīrus un cenrāžus:

— Var gan būt!

— Neticami! Maksājiet atpakaļ lieki saņemto naudā!

Strīdā piedalījās arī Lauksaimniecības pārvaldes jurists. Redzēdams, ka ar «Lauktechnikas» vīriem galā citādi netiks, viņš par to pastāstīja Valsts cenu komitejas ļaudīm, kam laba pieredze papīru pētīšanā. Un atkal šie vīri uzraka jo pamatīgu kvadrātsakni. Izrādījās, ka sūkņa apmaiņa maksā tikai 10,50 rubļus, un LRTN mantgie darbinieki prasīši iekasēt 3291 rubli vairāk nekā pienākas. Turklāt vēl šo summu ieskaitījuši peļņā, lai varētu sacīt:

— Strādājam tā, ka rodas tīrs ienākums!

Protams, ar svešām spalvām lepoties ir pārocīgāk nekā ar savējām. It īpaši, ja domā tikai un vispirms par savām interesēm.

O. MĀRCIS

— VAI GAISMA NODZĒSĀM! TELEVIZORU IZSLĒDZĀM! KRĀNU AIZGRIEZĀM!...

— KO TU VARI LIET!...

E. OZOLINS

ŠIS UN TAS PAR ŠO UN TO

— Ikreiz, kad redzu kaut ko smieklīgu, nevaru noturēties, skāji nespējies.

— Interesanti, kā tev izdodas noskūties!

— Inspektor, kā jūs uzminējāt, ka viņš ir noziedznieks! Viņš taču bija pārgērbies par sievieti.

— Viņš neapstājās ne pie viena skatloga.

būtu spiesti skatīties televizori sveču gaismā.

Pazīstams ceļinieks stāsta, ki viņš piecus gadus nodzīvojis starp cilvēkēdājļiem.

— Ak dievs, — lesaucās saimniece, — baldos, ka jūs jutīsities vīles: mums šodien ir tikai cūkgaļa.

Direktors atvadās no darbinieka, kas pārlēta citā darbā:

— Ļoti žēl. Esmu pieradis pie jums. Jūs man bijāt kā paša dēls — tikpat bezatbildīgs, siinks un neorganizēts.

— Māmiņ! — meita raud klausulē. — Ir jau pusnakts, bet Gastona vēl nav. Viņš droši vien ir pie kādas sievietes...

— Meitiņ, kālab uzreiz jādoma tas jaunākais! Varbūt viņš ir gluži vienkārši pakļuvis zem mašīnas.

— Jūs, zināms, saprotat, mīļā: ja Edisons savā laikā nebūtu izgudrojis elektrību, mēs tagad

— KAS NO TEVIS IZNĀKS!

— ONKULIS NO NAMU PĀRVALDES TEICA, LAI DZĪVOKLIM ARĪ PAŠI PIELIEKAM ROKU...

U. MEZAVILKS

— TAS VĒL NEBŪTU NEKAS, KA SUNI VIŅA MĪL VISVAIRĀK, BET MANI PAZĒMO VEIDS, KĀDĀ MAN JĀPRASA ĒST!

I. MELGAILIS

PĀRDOMAS ŠAIPUS AUKLIŅAS

Ja kaut kur kaut kas notiek, es allaž pieeju klāt. Pieeju, apstājos, paskatos, reizēm pasaku prātīgu vārdu. Man ir labi un tiem, kam neesmu liedzis padomu, arī nevar būt slikti. Es jutos izpildījis savu pilsoņa pienākumu. Neesmu pagājis garām.

It īpaši es nespēju paiet garām veikaliem dienās, kad tur atved kārtējo preču sūtījumu. Ir ļoti pamācoši novērot, kā pārdevējas žigli, žigli atbrivojas no pircējiem, aizslēdz veikala durvis un piestiprina pie stikla papīrīti «Preču pieņemšana». Vai novelk šķērsām tirdzniecības zālei aukliņu un papīrīti pakar tajā.

Es esmu lasījis republikas Patērētāju biedribu savienības valdes viru atbildes uz feļetoniem, kurās gan tekstā, gan starp rindinām vid neviļņotās rūpes par pircējiem. Tā un tā, viņi raksta, mēs darām visu, lai pircēju apkalpošanas līmeni paceltu jaunā augstumā, tāpēc dots norādījums, vērsta uzmanība, sperti soļi...

Diemžēl aukliņas un uzraksti šķoba manu pārliecību. Es stāvu, skatos un brīnos, cik ļoti atbildes atšķiras no reālās dzīves. Nespēdams paiet garām, es pieeju klāt aukliņai un tai pāri cenšos saūjināt kādu no tirdzniecības darbiniekiem. Lai viņi paskaidrotu man, nāvajam, kāpēc rakstīts un parakstīts viens, bet darīts tiek pavisam cits.

— Vai tad tā drikst rīkoties? — es klausīnu pie pārdevēju un veikalvedes sirdsapziņas. — Vai jums nav neērti regulāri slēgt veikalu un nodalījumu pircējam degungala priekšā? Vai tad pircējs jums nav gaidīts viesis?

Man iesaujas prātā tās visas meitenes, sievietes un vecmāmiņas, kas gribēja iegādāties veikalā kaut ko īpaši modernu, bet, uzdūrušās aukliņai, noskumušas aizgāja prom. Un vēl man iesaujas prātā lauku onkuli, kas reiz pa ilgiem laikiem ir iebraukuši rajona centrā iepirkties. Arī viņi atdūrās pret neparedzēto aukliņu kā pret mūri.

— Mīļās, — es saku pārdevējām. — Kur ir jūsu viesmīlība?!

Pārdevējas saskrien man apkārt.

— Vai, kāds dūsgis! — viņas saka. — Un kādi muskuļi! Vai jūs nevēlaties nākt strādāt mūsu veikalā par krāvēju? Štata vienība mums brīva.

Es saraucu pieri un ilgi kasu pakausi. Kā tu jaukām meitenēm tā uzreiz teiksi strupu nē... Bet krāvēja aizziņa... Tā diemžēl ir tikpat liela kā apkopējai kantori.

— Paldies par piedāvājumu, — es saku, — zināt, es nejutu aicinājumu.

Pārdevējas noskumst.

— Žēl gan... — viņas nopūšas un iet prom. Starp mums paliek aukliņa. Robeža, ko nedrīkst pārkāpt, neriskējot uzzināt, ko tirdzniecības darbinieks šādā reizē domā par pircēju.

— Mīļās, pagaidiet... — es saucu gandrīz dziesmas vārdiem.

— Kam jānotiek, notiksies... — pārdevējas atsaucas. — Patlaban mums nav laika. Mums jāizkrauj konteineri. Pienāciet vēlāk.

— Kad? — es vaicāju.

— Iespējams, pievakarē, — meitenes atbild.

— Bet, drošs paliek drošs, labāk rīt no rīta. Un viņas aiziet. Ja krāvēja nav, pārdevējām prece jāizkrauj pašām. Es palieku šaipus aukliņas un iegrimstu dziļās pārdomās.

Krāvējs veikala štatos ir nepieciešams. Tas ir neapstrīdams fakts. Muskuļoti spēkavīri par krāvējiem veikalā strādāt neiet. Tas arī ir nenoliedzams fakts. Bet preces veikaliem pieved regulāri un var paredzēt, ka turpmāk vedīs aizvien vairāk. Šo pievedumu var mērit tonnās. Tāpēc pārdevējas darbu preču pieņemšanas laikā būtu vēlams uzskaitīt kā šoferim — tonnukilometros. Ar to nelielu atšķirību, ka tonnas pārdevēja pārvieto pati.

Veikalvede, glābiņu meklējama, skrien pie savas patērētāju biedrības priekšniecības. Bet priekšniecība atbild:

— Es kraut neiešu, meklējiet krāvējus! Ja nevarat atrast, kraujiet pašas!

Izejas nav. Meitenes krauj. Viena krauj, lai gan ārsti aizliegusi cīlāt smagumus. Otra krauj, lai gan spēka tikpat, cik odam. Krauj trešā... Ceturtā...

Veikalvede atkal skrien pie priekšniecības.

— Mēs nevienam neatradām un kraujam pašas, — viņa ziņo. — Vai jūs vismaz nevarētu apmaksāt to darbu, ko mēs veicam?

— Nevaram, — priekšniecība paskaidro. — Nav paredzēts. Maksāt drikst tikai krāvējam. Noformējiet kādu, maksāsim...

Diemžēl krāvēja noformēšana nav izeja, bet mirušās dvēseles mākslīga radīšana. Jau pirmā revīzija šo dvēseli atklās un tad revīzijas akta smagums būs krietni pārvāks par visu izkrauto un vēl kraujamo preču svaru. Starp citu, ja par krāvēju strādās mirusi dvēsele, veikals preču pieveduma laikā vienalga stāvēs ciet.

Es minājos šaipus aukliņas un raugos uz meitenēm. Viņas patlaban atspērušās stiepj milzīgu kasti.

— Paklausieties, dārgās! — es saku. — Kā būtu, ja krāvēju no veikala štatu sarakstiem pārceltu uz vairumtirdzniecības bāzi vai patērētāju biedrību? Pie jums krāvējs stundu strādā un trīs dienas gurkņojas, bet tur, par attiecīgu algu... Teiksim, kopā ar preču mašīnu atbrauc arī krāvēju brigāde, izkrauj, kas kraujams, un aizbrauc... Tad preču pieņemšanā būtu aizņemta tikai veikalvede. Stāvētu, skatītos, salīdzinātu. Uzrakstu vairs nav, aukliņu vairs nav, visi pērk, ko sirds kāro un saka jums lielu paldies.

Meitenes viņpus aukliņas noliek kasti zemē un rausta plecus. Meitenes šādu rīkojumu dot nevar. Es šaipus aukliņas paceļu cepuri un eju prom. No vienas puses, ja ticēt Latvijas Patērētāju biedrību savienības valdes vīriem, nekādas aukliņas veikalā nav un būt nevar, jo doti norādījumi par tirdzniecības darbu nemitīgu uzlabošanu, sperti enerģiski soli visu iespējamo trūkumu apkarošanai. Bet, no otras puses, tā vien šķiet, ka šie tik jaukie un vajadzīgie norādījumi palikuši šaipus aukliņas.

Kopā ar pircēju.

A. BRĀLĪTIS

Izrādās, ne tikai mūsu dienās celtnieki aiz sevis kaut ko atstāj piemiņai. Vēl šodien Florencē kādas pils pagalmā varam aplūkot marmora vannu, ko celtnieki, 1458. gadā pili ceļot, aizmirsuši leibūvēt.

VFR suņi ik gadus sakož ap 2200 pastnieku. Lai atvaļītu suņu uzbrukumus, pasta pārvalde izsniedza pastniekiem aerosolus, kas satur piparu un augu eļļas šķīdumu. Tomēr šis līdzeklis izrādījās neefektīvs, tādēļ pastniekiem tagad dots norādījums «suņus uzrunāt laipni».

Kāds Ņujorkas putnu veikala īpašnieks reklamē papagaiļus kā labākos mājas sargus. Pēc viņa domām, turēt papagaiļus ir daudz izdevīgāk nekā suņi. Pirmkārt, papagaiļiem esot inteliģentāks izskats, otrkārt — mazāki ir uztura izdevumi un, treškārt, papagaiļi spēj kliegt skaļāk nekā var pāriet suņi.

Howards Smits, angļu menedžeris, kurš specializējies dārglietu izstāžu organizēšanā, eksponātu apsargāšanai izmanto melnos skorpionus. Šie Āfrikas tuksnešu leimīnieki ir izrādījušies par efektīviem un neuzpērkamiem sargiem.

Pentagons atkal cīlās jautājumu par neitronu leroču ražošanu un izvietojumu Rietumelropā.

Laikrakstu ziņa.

NEITRONU MANIAKS.

Aizraušanās ar totalizatoru un rīkšanas sacīkstēm Singapūrā pieņem aizvien plašākus apmērus. Sacenšas pat bruņurupuči. Tomēr šādās sacīkstēs ne visi dalībnieki sasniedz mērķi, jo dažus neizdodas izkustināt no starta vietas.

Itālijas parlamentā aizklāto balsošanu laikā bieži izcēlās pārpurtumi, saskaitot nodotās balsis. Valnīgais Izrādījās pakļājs, kas bija elektrizējis un izregulējis elektronisko balsu skaitīšanas iekārtu.

Uz autoceļa starp Sandjego un Dienvidkaliforniju (ASV) kāda kravas mašīna izkaisīja daļu savas kravas. Visā posmā tūdaļ radās sastrēgums — gandrīz 100 automašīnu šoferiem bija jāmaina riepas, jo uz ceļa bija izblīzušas naglas.

Alabamas štata tiesnesis notiesāja uz 13 gadiem kādu narkotisko vielu pārdevēju. Pēc nedēļas šis tiesnesis atkal piedalījās tiesas sēdē, taču šoreiz jau kā apsūdzētais. Viņš bija notverts lidostā, kad mēģināja izvest narkotiskas vielas.

A. BUHVALDS
(«International Herald Tribune»,
Parīze)

Un turklāt vēl apvainoj

Kad esi nospriedis, ka televīzija jau ir pagrimusi līdz pēdējai iespējai, ikreiz parādās jaunas programmas, kas pārspēj visas iepriekšējās.

Pēdējā televīzijas grimase — raidījums, ko var nosaukt par interviju ar apvainojumiem. Pārvaldes vadītājs divas trīs stundas apvairo pārējos tās dalībniekus.

Džo Pains, jādomā, ir galvenais šādu pārraižu meistars, lai gan viņam diemžēl ir radušies daudzi sekotāji. Ja jums ir laimējies un jūsu pilsētā šādu pārraižu vēl nav, te būs piemērs, kā tās notiek.

Pārvaldes vadītājs. Mūsu programmā «Jaunatne grib zināt» viesojas profesors Kovovskis. Ar ko jūs nodarbojaties, profesors?

Profesors. Es pētī planētas iedzīvotāju pieaugumu.

Pārvaldes vadītājs. Neko stulbāku jūs nevarējāt izvēlēties? Kā tad isti jūs kļūvat par profesoru?

Profesors. Es studēju Harvardas universitātē, Masačūsetsas tehnoloģiskajā institūtā un nodarbojos ar zinātnisko pētniecību Stenfordas universitātē.

Pārvaldes vadītājs. Mūsu programmā ir piedalījies neviens vien nenormālais, taču tik jukuši vēl nav redzēti. Pastāstiet mums par planētas iedzīvotāju pieaugumu!

Profesors. Stāvoklis kļūst ļoti nopietns. Ļoti iespējams, ka ap 1990. gadu cilvēce piedzīvos briesmīgu krīzi, kas var novest pie katastrofas.

Pārvaldes vadītājs. Pēc manām domām, tā var runāt tikai sarkana. Kas jums dod naudu pētījumiem — Padomju Savienība?

Profesors. Galvenā problēma ir tai apstākli, ka cilvēku skaita pieaugums ievērojami apsteidz pārtikas līdzekļu ražošanas pieaugumu.

Pārvaldes vadītājs. Labi, labi. Un kas ir ar tiem apdauzītajiem zeltiem: Berklijas universitātē?

Profesors. Piedodiet!

Pārvaldes vadītājs. Jūs esat profesors. Kāpēc jūs nerat dabūt tos apdauzītos studentus pie kārtības?

Profesors. Šī problēma man neinteresē.

Pārvaldes vadītājs. Nu, prota Jūs esat tā iegrimis savā nožāmā statistikā, ka tam, kas tiek pasaulē, pat nepievēršat manību. Vai jūs zināt, ko es j vietā būtu izdarījis ar šiem jiem?

Profesors. Ko?

Pārvaldes vadītājs. Visus ašautu. Man revolveris vienmēr ir klāt. Ja kāds tips sāktu mani ecēties, es izrautu revolveri un ietriektu viņam locī starp acīm. Gribat apskatīt man revolveri?

Profesors. Es biju domājis, ka mēs apspriedīsim iedzīvotāju pieauguma problēmas.

Pārvaldes vadītājs. Ja jūs zinātu, cik ļoti jūs, «olpakauši» man esat apnikuši. Es uzspļauj uz iedzīvotāju skaita pieaugumu un, pēc manām domām, vis skatītāji dara tāpat. Zēl, ka mēs jūs uzaicinājam piedalīties pārraidē.

Profesors. Nu ko, būšu priecīgs no jums atvadīties.

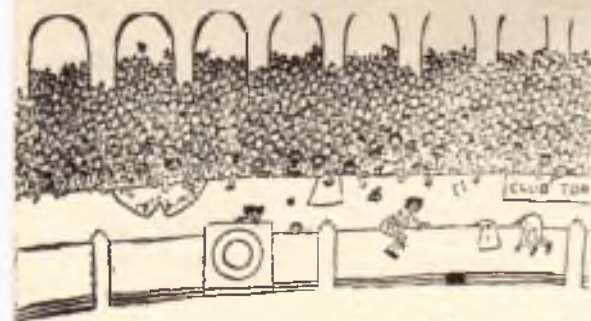
Pārvaldes vadītājs (paņem revolveri). Pamēģiniet tikai aiziet pirms pārtraukuma. Kādu planētas iedzīvotāju problēmas atrisinājumu jūs piedāvājat?

Profesors. Stingru dzimstības kontroli.

Pārvaldes vadītājs. Un jums nav kauna?

Profesors. Ko jūs ar to gribat teikt?

Pārvaldes vadītājs. Jūs atļāvaties izmantot vārds «dzimstības kontrole» programmā ģimenei un bērniem. Ar lielāko prieku iekrautu jums pa snuki, bet pašlaik jādod pauze reklamai. Skatieties atkal, lēdijas un džentlmeņi, mūsu pamācošo un pārdomas rosinājošu programmu, kurā mēs nebaidāmies apspriest strīdīgus jautājumus un pat secinājumus!

ARZEMJU HUMORS

«Ici Paris», Parīze

— Tu, krāpniek!
«Eulenspiegel», Berlīne

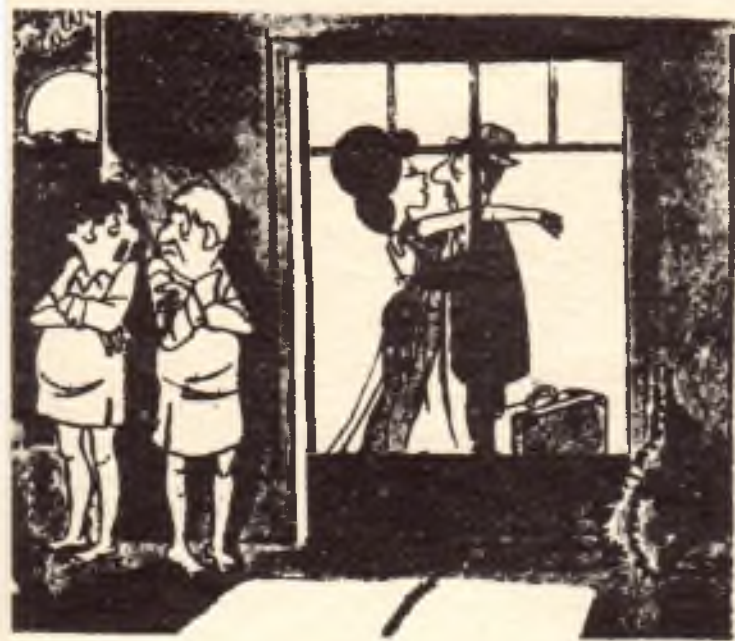
«Pourquoi Pas?», Brisele

— Viņš grib zināt, kād dabūs savā kabinetā dīvānu!

«Punch», Londona

— Tātad jūs arī neesat viņas vīrs!!

«Ici Paris», Parīze

«Ūzica», Bukarestē

Kristīgi sociālās savienības Augšbavārijas apgabala organizācijas valde ierosinājusi izslēgt no KSS zinātnieku Alfrēdu Mehtersheimu. Iemesls: A. Mehtersheimers «apšaubījis nepieciešamību izvietot Rietumvācijā vidēja darbības rādiusa raķetes».

Laikrakstu zīna.

